

A pokol valóságos, én voltam ott!

Jennifer Perez

Ezt a bizonyítást egy keresztény otthonban felnőtt 15 éves lány mondta el. Visszacsúszott a hit útjáról, egyszer túladagolta magát drogoktól, haldoklott és a Pokolba kellett mennie. Szerencsére kapott egy második esélyt és küldetést, hogy visszajöjjön, és sürgető üzenetével figyelmeztesse az elveszetteket, a visszaesőket és a langymelegeket.

[[DOC](#)] [[PDF](#)] [[MP3](#)]

Isten áldjon meg benneteket, testvéreim, nézzük meg a Bibliában a [Jóel 2:28](#)-ban megírtakat:

„És léssen azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre, és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok; véneitek álmokat álmodnak; ifjaitok pedig látomásokat látnak.”

Jennifer Perez vagyok, 15 éves. Nehéz nekem tinédzserként elétek állnom és saját hibáimról beszélni. De a Szent Szellem segíteni fog, és megadja nekem az erőt, amire szükségem van. Először is el szeretném mondani, hogy egyedül az ÚR Jézus Krisztusé a Tisztelet és a Dicsőség. Nem akarok semmilyen vallási dogmát mondani, vagy újat felállítani, egyszerűen el szeretném mondani, amit láttam, hallottam és éreztem.

Először szeretnék egy kicsit a családomról mesélni. A szüleim keresztények, és mindig jó példával jártak elől számomra, és tanították nekem az ÚR útját. 3 évvel ezelőtt keresztény lettem, amikor elfogadtam az Urat megváltómnak a testvéremmel, [Nicky Cruze](#)-zal együtt. 2 évig az ÚR útján jártam, de amikor elkezdtem a fősulit, elkezdtem lázadni és elhagytam az ÚR útját. Lázadtam a szüleimmel szemben és elkezdtem drogozni. A barátaim tanítottak ezekre.

Azt hittem, hogy keresztény vagyok, és hogy majd a barátaimnak is segíteni tudok, hogy keresztények legyenek. De ehelyett ők vittek vissza a világba. Lázadtam a szüleimmel szemben, és ők azt hitték, ez csak a szokásos, amin a tinédzserek átmennek. De valójában ezt a drogok tették velem. Gonosz szellemek jöttek belém, ekkor volt, hogy lázadó voltam velük. Szigorúak voltak velem, soha nem engedtek

szórakozni menni sehova, még a barátaimhoz sem engedtek el, hogy egy éjszakát velük töltsék. Mindig mindent alattomban kellett tennem, vagy a hátuk mögött. Néha lógtam a suliból. Sőt, alig jártam iskolába, csak hogy a szokásomhoz hű legyek. Már azon a ponton voltam, hogy függővé válok, de az ÚR kimentett ebből az egészből. De ahogy elmondtam, keresztény voltam.

A bizonyosságom 1997. május 2-án kezdődik. Volt egy barátom, aki csak barát volt számomra, semmi több, és ezt ő is tudta. Bár én megismerkedtem vele, de valójában nem ismertem őt igazán. Azon az éjjelen felhívott engem és megkérdezte, hogy el tudok-e menni vele szórakozni. A szüleim nem voltak otthon. Egy imaösszejövetelen voltak, ahogy minden pénteken. Mondtam nekik, hogy otthon szeretnék maradni, mert rosszul érzem magam. Amúgy is ki voltam rájuk akadva, mert aznap egy másik barátommal akartam volna elmenni valahova, de nem engedtek el. Így kértem őket, hogy hadd maradjak otthon, és ezt megengedték. Amikor elmentek az imaalkalomra a barátom felhívott. Ezt mondta, *„Miért nem mész szórakozni, mint ahogy mindenki más?”* Azt gondoltam magamban, *„nem akarok engedetlen lenni a szüleimmel szemben, de talán, ha kisurranok, a szüleim sose fogják megtudni”*, így ezt tettem.

Azon az éjszakán, amikor a szüleim hazaértek, elaludtak. Én már kész voltam, hogy kiszökjek, így felhívtam a barátomat, és elmondtam neki, hogy várjon meg az utca sarkánál. Mondtam neki, hogy ne menjen el a házunk előtt, mert akkor felébredszheti a szüleimet, és tönkretelhet mindent. Így párnákat tettem a plédem alá, és kimásztam az ablakon. Egy kétemeletes házban lakom, és minden ablakon csavarok voltak. De mivel a szüleim megbíztak bennem, az én ablakomnál nem voltak. Így kihasználtam a szüleim bizalmát. Mivel egy kétemeletes házban lakom, leugrottam a tetőről és a földön landoltam. Az ÚR mindent a kezében tartott, mert el is törhettem volna a lábamat, és ez megakadályozott volna mindent, amit az ÚR tervezett számomra.

Elsétáltam az utca sarkáig, és a barátom már ott volt. De amikor beszálltam a kocsi-ba, még három srác és egy lány is voltak ott. Azt gondoltam magamban: *„Nem teszek semmi rosszat, igen, magasra szárnyalok, drogozni fogok, meg inni”*. De amikor láttam a másik három fickót meg a lányt, akkor félni kezdtem, hogy lehet, hogy ki akarnak majd használni. De beszálltam az autóba, és elhajtottunk. Ezelőtt, mikor még telefonon beszélünk, a barátom azt mondta, hogy csak furikázunk egyet a városban. Azt mondtam, hogy *„OK, ez jó buli lesz”*, ezért mentem el. Soha nem gondoltam volna, hogy egy motelbe fog vinni. De oda mentünk, és amikor odaértünk, kitett a mosodánál, ami a motelhez tartozott. Azt mondták nekünk, hogy várjunk ott, amíg ők elhozzák egy másik barátjukat. Azt mondtam, hogy oké, de azt hiszem, egy szobát mentek el bérelni. Amikor visszajöttek értünk, elvittek minket abba a szobába. Azt mondták, *„Ne izguljatok, bízzatok bennünk! Semmi rosszat nem teszünk, csak várunk a másik barátunkra, amíg megérkezik, és aztán mind együtt elmegyünk innen.”* Így megbíztam a barátaimban, azt gondoltam, nem fognak bántani, de igazából nem tudtam, kik a barátaim.

Először csak beszélgettünk, így azt mondtam, hogy „*amíg várakozunk, miért nem hozunk valami italt?*” Így a barátom és én elhagytuk a szobát, és elmentünk az étterembe, ami a motellel szemben volt. Vettünk három Sprite-ot és visszatértünk a szobába. Kitöltötték a Sprite-ot poharakba. Nem volt náluk táska, vagy semmi, ami gyanús lett volna, amiből gyanítottam volna, hogy valamit tesznek majd az italomba, vagy valami rosszat tennének velem. Az egész ártatlannak tűnt.

Kimentem a mosdóba, hogy megigazítsam a hajam, meg elvégezzem az ilyen lányos dolgokat, s mikor visszamentem, az italokat már elkészítették. Bevettem a rágómat, epreset, és megittam az italt, amiről azt hittem, hogy Sprite. Ezután nem tudom, mi történt.

Amikor újra láttam, éreztem, hogy a lelkem kiszáll a testemből. Már a kórházban voltam, láttam az orvosokat és a nővéreket körülöttem. Amikor kiszálltam a testemből, láttam a testemet az ágyon fekvé. Tudom, hogy amikor tükörbe nézünk, a visszatükröződést látjuk magunkról. De én nem a visszatükröződést láttam, hanem a testemet láttam az ágyon. Amikor megfordultam, két férfi volt ott pirosba öltözve, „*gyere velünk*”, mondták, és megragadtak mindkét kezemnél fogva.

Elvittek egy helyre, és amikor felnéztem, láttam, hogy ez a menny! Az első, amit megláttam, egy nagy fal volt. Fehér volt és olyan távolra nyúlott, hogy nem láttam a végét. A fal közepén volt egy ajtó, egy hosszú ajtó, de zárva volt.

Az Ószövetségben Mózes beszél a szent sátorról, és leírja, hogy hogy nézett ki. Emlékeztek erre, és láttam, hogy a fal olyan volt, mint ez a leírás. Az ajtótól jobbra volt egy nagy szék és volt egy kisebb szék is a jobb oldalán. Úgy néztek ki, mintha aranyból készültek volna. Jobbra tőlem volt egy nagy fekete ajtó – annyira sötét volt az egész, de én tudtam, hogy ez egy ajtó, mert volt rajta egy kilincs. Nagyon csúf ajtó volt. De balra tőle a Paradicsom volt, fák voltak, kristálytisztá vízesés, fű. Békés hely volt, de nem volt ott senki.

Felnéztem és láttam az Atyát előttem; nem láttam az arcát a dicsősége miatt, annyira hatalmas volt, olyan ragyogó, fénylett és bevilágította az egész mennyet. Az Ő dicsőségétől minden fénylett. Nem volt nap, sem hold, sem csillagok, Ő volt a világoosság. Viszont láttam a testét, a teste a Fiúval volt, Ők egyek voltak egymásba fonódva, együtt voltak, látni lehetett, hogy külön állók, de mégis egyek voltak egymásban, együtt voltak.

Mellette jobbra 2 angyal volt, Gábiel és Mihály. Onnan tudtam a nevüket, hogy Arany betűkkel a homlokukra volt írva.

Amikor az Atya előtt álltam, annyira koszosnak éreztem magam! A térdemre estem és sírtam. Szégyelltem magam. Bár láttam az arcukat, nem akartam felnézni, mert annyira szégyelltem magam. Ahogy az ÚR előtt voltam, megmutatta az életemet, mint egy mozifilmet, az elejétől egészen addig a percig. Elmondta, hogy a legfontosabb rész azok a dolgok, amiket az után tettem, hogy megtértem. Elmondta a barátainak, hogy keresztény vagyok, de a gyümölcseim nem ezt mutatták. És elmondta nekem, hogy az a végzetem, hogy el kell mennem a Pokolba.

Jött Gábiel angyal, és megragadott a kezemnél, fogva. Odamentünk ahhoz a csúf ajtóhoz, amire még ránézni sem akartam. Megpróbáltam megállni, de a szellemem

volt ott, és átmentünk az ajtón. Amikor az ajtó másik oldalán voltunk, olyan sötét volt körülöttem, hogy még magamat sem láttam. Azután igen nagy sebességgel kezdtünk zuhanni, mint egy hullámvasúton. Zuhantuk, és egyre forróbb és forróbb lett. Becsuktam a szemem, nem akartam látni, hol vagyunk.

Mikor megálltunk, kinyitottam a szemem, és láttam, hogy egy nagy úton állunk. Nem tudtam, hová vezet. De az első, amit éreztem, szomjúság volt. Nagyon-nagyon szomjas voltam! Ezt mondogattam az angyalnak „*Szomjazom! Szomjazom!*” De olyan volt, mintha nem hallana engem. Elkezdtem sírni, és ahogy a könnyecsek legördültek az arcomról, teljesen elpárologtak! Kénszagot éreztem, olyan volt, mint az égő gumikerekek szaga. Megpróbáltam befogni az orrom, de ettől még rosszabb lett. Mind az 5 érzékszervem működött és nagyon érzékeny volt. Amikor megpróbáltam befogni az orrom, még jobban éreztem a kénszagot. A kis szőrszálak is mind egyszerűen eltűntek a kezeimről. Éreztem a hőséget, nagyon nagy forróság volt.

Amikor elkezdtem körülnézni, embereket láttam, akiket démonok kínoztak. Volt ott egy szenvedő nő, akit egy démon gyötört. Ez a démon levágta a fejét, és hosszú lándzsájával mindenhol döfködte. Nem foglalkozott vele, hogy hol, döfködte a lándzsáját a szemeibe, a testébe, a kezeibe, mindegy volt neki, hogy hova szúrt. Azután visszatette a fejét a testére és döfködte és döfködte. A nő agonizálva sikoltozott. Azután láttam egy másik démont, aki egy 21-23 év körüli fiatal férfit kínozott. A férfinak láncok voltak a nyaka körül, és egy gödör tűz előtt állt. Ez a démon mindenütt döfködte őt hosszú lándzsájával, a szemeibe, és mindenhol. Azután a démon megragadta őt a hajánál fogva, és a lánccal beledobta a férfit a tűzbe, azután újra kivette, és döfködte és döfködte. Ez ment folyamatosan, és minden alkalommal, ahogy beleesett a tűzbe, nem hallottam a kiáltásait, de amikor a démon kihúzta, agonizálva kiáltozott. Megpróbáltam bedugni a fülem, mert ez a hang annyira borzalmas volt, de még így is hallottam. Sőt, a hallásom még érzékenyebb volt. Megláttam egy másik démont, ez igen ocsmány volt, a másik kettő is csúf volt, de ez volt a legocsmányabb. Sok különféle állat vonásait viselte magán, szavakkal nem is tudom leírni. Körbejárt és ijesztgette az embereket, és azok igen megrémültek tőle.

Azután láttam egy másik démont, ami gyönyörű szép volt. Úgy nézett ki, mint Isten egyik angyala, de nem az volt. A különbség az Isten angyalai és a démonok között az, hogy a démonoknak nincs odaírva a nevük a homlokukra, mint az angyaloknál. Ezután, visszanéztem Gábiel angyalra, s láttam, hogy felfelé néz. Azt gondoltam, hogy nem akarja látni, ahogy az embereket kínozzák. Azt gondoltam magamban, „*miért van még mindig itt? Nem azért vagyok itt, hogy várjak a soromra, hogy engem is megkínozzanak?*” Szomjas is voltam, és felkiáltottam az angyalnak, „*Szomjas vagyok! Szomjas vagyok!*”, azt hiszem, hallott engem, mert lenézett rám, és így szólt, „*az ÚR adni fog neked még egy esélyt*”.

Rögtön ahogy kimondta ezt, minden szomjúságom, minden agóniám, fájdalom egyszerűen eltűnt. Békességet éreztem. Azután megragadott a kezemnél fogva, és elkezdtünk emelkedni, de hirtelen hallottam, ahogy valaki a nevemet szólongatja,

„Jennifer, Segíts rajtam! Segíts rajtam!” Lenéztem. Meg akartam nézni, hogy ki volt az, de amikor megpróbáltam, a lángok eltakarták az emberek arcát. Úgy hangzott, mint egy lány hangja. Csak a kezeit láttam, melyeket kinyújtott felém, azt akarta, hogy segítsek rajta. Annyira vágytam rá, annyira akartam volna segíteni. Amikor megpróbáltam, nem tudtam, mert a kezeim átmentek a kezein. Annyira akartam volna segíteni rajta, de látjátok, neki már nincs reménye. Nem tudtam segíteni neki.

Azután körülnéztem, és láttam barátokat, olyan embereket, akiket ismerek, meg másokat is. Ismerősnek tűntek, de róluk nem tudtam, hogy kicsodák. Nem ismerem az életüket, de amikor a barátaimat láttam az iskolából, az igen fájt! Azt gondoltam, „talán a rossz bizonyosság, amit én adtam nekik, hogy azt mondtam, hogy keresztény vagyok, de visszaestem, volt az ok, amiért nem akartak Istenről hallani, és elfordultak Tőle. Talán az én hibám, hogy ide kerültek”. Ezt gondoltam. Láttam, hogy a Pokolban nincsen idő, nincs múlt, jelen vagy jövő, minden ugyanolyan azoknak, akik oda jutnak. Ám, ahogy az elején mondtam, nem akarok semmilyen hittételt felállítani, de ezt láttam. Az emberek, akiket ott láttam, ma is élnek.

Azután az angyal visszavitt az Isten jelenlétébe. Amikor előtte álltam, a térdeimen voltam, és sírtam és sírtam. Még most sem akartam az arcára felnézni, mert szégyelltem magam. De az ÚR olyan édes hangon mondta nekem, hogy „**Szeretlek**”! Éppen úgy, ahogy téged is szeret, aki most hallod ezt a bizonyosságot. De ezt közvetlen nekem mondta. Azt mondta, megbocsát mindent, amit tettem, mikor megbántottam Őt. Megbocsátott nekem.

Rám nézett, és sok mindent megmutatott nekem. Megmutatta a világot, a Földet. A Föld körül láttam valami lágy anyagot, olyan volt, mint az ózon réteg, a föld körül volt, és nagyon puhának látszott, nagy vágyat éreztem, hogy megérintsem. Megérintettem, és rájöttem, hogy ez a Szent Szellem, mert alámerített engem, és elkezdtem nyelveken szólni.

Ez alatt az idő alatt felnéztem, és sok gonosz szellem jött ki belőlem. Amikor szárnyaltam és drogoztam, ez összezavarta az elmémet, és ajtókat nyitott meg, és ezek a gonosz szellemek jöttek belém. Kínóztak engem. Az, ahogy viselkedtem, nem teljesen én voltam, a bennem levő gonosz szellemek befolyásoltak. Az Isten Igéje azt írja, hogy amikor a házunk meg van tisztítva, de üres, akkor gonosz szellemek megpróbálnak visszajönni 7 másik gonosz szellemet hozva magukkal. A házam meg lett tisztítva, amikor megtértem. És láttam ezeket a gonosz szellemeket, hogy amikor bemerítkeztem, hoztak magukkal 7-et, az a hét másik 7-et, s azok megint másik 7-et, és meg sem tudtam őket számolni! De az ÚR megtisztított mindezekről a gonosz szellemeiktől.

A jövőt is megmutatta nekem. Megmutatta a Földet, és hogy milyen dolgok fognak történni, eseményeket mutatott, amik majd megtörténnének. A látomás mostantól az elragadtatásig tartott. Nem mutatta meg az elragadtatást, de megmutatott olyan dolgokat, amik történni fognak az elragadtatás előtt. Minden egyes nap közelebb és közelebb jutunk ehhez, és mondom nektek, hogy az elragadtatás napja közel van!

Meg kell vizsgálnod magad, az életedet, és megkérdezned magadtól, hogy „*kész vagyok elmenni az ÚRral?*” Az ÚR megmutatta nekem ezt, de kérte, hogy ne mondjam el senkinek, hanem várjak és lássam meg, hogy a vég már közel van. Nem akarom kísértetni az Urat, ezért nem mondom el, amit még láttam. De azt elmondom, és figyelmeztetek mindenkit, hogy az elragadtatás közel van!

A [Jóel 2:28](#)-ból olvastunk, ez egyike a legutolsó próféciáknak, minden más beteljesedett. Ez a prófécia az egyetlen, ami még nem teljesedett be, de mondom nektek, hogy ez most van folyamatban. Sok fiatal felkel, és hirdetni kezdi az Isten Igéjét. Az ördög is sereget gyűjt magának fiatalokból, de az ÚR még hatalmasabb nála. És ha valóban elfogadod az Urat és szolgálod Őt, erőt fog adni neked, hogy legyőzd a gonoszt, így hirdetheted az Igét az egész világon, épp úgy, ahogy azt Ő megparancsolta a Bibliában.

Elmondta nekem, hogy küldetést kapok Tőle; az a küldetésem, hogy minden fiatalnak beszéljek a látomásomról. Még ha nem is akarnám ezt tenni, ez az ÚR parancsa, amit nekem adott, és ezt teljesíteni is fogom.

Amikor visszatértem a testembe, felébredtem, és a kórházban találtam magam. Körülnéztem, és láttam, hogy a kezeim tele vannak tűkkel meg olyan dolgokkal, amik a szívemet ellenőrizték, és csövekkel. Hamarosan besétáltak a szüleim és én sírva fakadtam. Nagyon készen voltak, de az ÚR azt mondta, hogy mondjak el nekik mindent, így ezt tettem. Mindent elmondtam.

Amikor a nővér besétált, elmondta, hogy a szüleim nagyon-nagyon aggódtak miattam. Azt mondták, hogy eltávoztam, aztán visszajöttem, aztán megint eltávoztam és így tovább. Elvesztettem az eszméletemet, majd megint visszanyertem, és ez háromszor ismétlődött. Elmondták, hogy egyik alkalommal úgy tűnt, már nem jövök vissza, és nagyon aggódtak miattam. Azt is mondták, hogy habzott a szám és olyan szavakat mormoltam, amiket nem értettek. Az édesanyámnak aznap rossz álmai is voltak. A kiskutyánk, akivel aludni szoktam bement a szüleim szobájába, karmolásza anyukám kezét és megpróbálta felébreszteni. Amikor felébredt, besétált a szobámba és látta a párnákat a paplan alatt. Azt hitte, hogy én vagyok ott, így visszasétált a szobájába. Azután látta kinn a rendőrséget az ablakból. Amikor kinézett az ablakból, rendőröket látott, akik a házunk felé tartottak, így felkeltette apukámat. A rendőrség mondta nekik, hogy hívják fel a rendőrkapitányságot, hogy megtudják, mi történt velem. A szüleim megtudták, hogy túladagolás miatt kórházba kerültem. Abban a pillanatban az ÚR szólt édesapámnak, hogy ne aggódjon, mert minden az Ő kezeiben van, így ő nem is aggódott. Három napot töltöttem a kórházban.

Egy héttel később beszélünk a rendőrökkel, és elmondták, hogy mi történt aznap este. Elmondták, hogy a másik lánynak, aki még ott volt, sem szabadott volna elmenni otthonról, és az édesapja nagyon aggódott. Elkezdte keresni őt, körbefurikázta a várost, de sehol sem találta őt. Így elment a rendőrségre, és a rendőrség minden őrjáratnak lejelentette a kocsitípusát, amit a barátom vezetett. Egy bizo-

nyos rendőr, aki nem volt szolgálatban, épp egy autókereskedésben volt. Egy használt kocsit akart venni. Amikor felnézett, meglátta a barátom kocsiját, így felhívta a rendőrséget.

Amikor a rendőrség elkezdett nyomozni, a barátom kocsija már egy másik helyen parkolt, így nem tudták, hogy keressék a férfi lányát. A második emeleten voltunk egy sarokszobában. A rendőrség annál a szobánál akarta kezdeni a nyomozást, minden egyes szobánál megállva, hogy megkeressék a kinn levő kocsitulajdonosát. Nem a lányt keresték, hanem a kocsitulajdonosát.

Amikor bekopogtak az ajtón, és kinyitották, látták, hogy a padlón fekszem. De ezután elmentek. Az úgynevezett barátaim azt hitték, hogy a rendőrség végleg elment, de valójában mentőt hívni mentek el. Hamarosan más rendőrök jöttek fel, hogy megnézzék, mi történik. Amikor kinyitották az ajtót, abban a pillanatban, a barátom, akivel az elején beszéltem, akiben megbíztam, éppen azon volt, hogy megerősokoljon engem. De az ÚR felhasználta a rendőrséget, hogy megállítsa ezt, így nem tudtak semmi rosszat tenni velem. Ezért vagyok hálás az Úrnak, mert megkönnyörült rajtam.

És a szüleimnek is hálás vagyok az imáékért. Hozzátok szólok most, szülők! Soha ne hagyjátok abba a gyermekeitekért való imát! Ha nem járnak az ÚR útján, folytassátok az imát, soha ne adjátok fel. A szüleim sose adták fel, és nézzétek, hogy alakult az életem, épp Isten Igéjét hirdetem; és elmondom a fiataloknak, hogy szolgálják Istent, mert nagy szükségük van az Úrra.

És szeretnék átadni egy üzenetet minden fiatalnak, szeretném, ha elgondolkodnátok az életetekről és megvizsgálnátok magatokat. Gondoljátok meg: miért foglalkoznék azzal, amit bárki gondol rólam. Én valaha izgultam azon, hogy mások vajon mit fognak rólam mondani, de most megértettem, hogy igazából, nem is érdekli őket, mi van velem. Nem lesznek ott, amikor az ÚR előtt fogok megállni. Emlékszem, amikor az ÚR előtt voltam, a barátaim nem voltak ott, hogy segítsenek, a családom nem volt ott, hogy segítsenek, sem a pásztorom, sem a gyülekezet nem volt ott, hogy segítsen. Teljesen egyedül voltam, hogy megvédjem magam. De Őelőtte nem hazudhatsz, mert Ő olyan szent. És amikor ott voltam, nem éreztem, hogy oda tartoznék, mert bűnben éltem, és a Menny szent.

Elmondtam nektek ma, hogy ha eddig még nem fogadtad be az ÚR Jézust a szívedbe személyes megváltódnak, akkor fogadd be Őt még ma. Ez a legfontosabb döntés az egész életedben. Nem azért mondom ezeket, hogy rémisztgetésekkel beszéljek rá a Mennyre, hanem hogy lásd meg az ÚR kegyelmét és irántunk való szeretetét. Ő, az Atya elküldte a Fiát, hogy meghaljon értünk. Így minden egyes csepp vér, amelyet kiontott, megbocsátja és eltörli minden bűnünket. Ha el akarod fogadni az Urat, ez a legfontosabb döntés az életedben. Jöjj az Úrhoz, ne törődj azzal, hogy bárki más mit mond majd rólad.

Ha szeretnéd szolgálni az Urat, akkor tedd ezt teljes szívből, ne csak a száddal mondd, hanem a szíveddel és az elméddel is. Ne aggódj a jövő miatt, hanem foglalkozz a jelennel, mert sose tudhatod, hogy mikor fogsz meghalni. Én csak 15 éves vagyok, és sose gondoltam volna, hogy meghalhatok 15 évesen, soha.

Viszont végig kell gondolnod ezt. Az életem nem az enyém, és a tiéd sem a tiéd, mi csak kölcsönözzük az életünket, ami Istenhez tartozik. Visszaélünk ezzel úgy, hogy nem foglalkozunk az igazsággal, belemegyünk a bűnökbe, a világba, és világi dolgokat teszünk. A világ sok mindent kínál, de emlékezzél, hogy Isten még több dolgot nyújt. A világi élet vége a pokol és a halál, de Istennél van az örök élet. Ez pedig örökkévaló.

Ha most szeretnéd elfogadni az Urat, kérlek, hajtsd meg a fejed és csukd be a szemed.

„Uram, Istenem, Jézus Krisztus nevében jövök hozzád. Ó, Uram ebben a percben elfogadlak téged Megváltómnak, kérlek, jöjj be a szívembe. Ez a lány beszélt arról a bizonyágtételében, hogy a pokol valóságos, hiszen ott járt. Uram, Istenem, nem szeretnék oda kerülni, még gondolni se szeretnék erre. Uram, kérlek, bocsásd meg minden bűnömet, amit elkövettem! Bocsáss meg mindenért, amit tettem! Minden kicsiny titkos bűnt is, Uram. Megvallom ezeket előtted, így kérlek, bocsáss meg mind ezekért! Uram, Istenem, én hiszem, hogy meghaltál értem a kereszten, és feltámadtál a halálból. Hiszem, hogy bejössz a szívembe, és uralkodni fogsz a szívemben. Olvasni fogom az Igét, és még jobban fogok vele foglalkozni. Elmegyek gyülekezetbe is, mert tudom, hogy Te ott vagy a gyülekezetben. Te mondtad, ha ketten vagy hárman összejönnek a Te nevedben, akkor Te ott vagy. Uram, én ott akarok lenni, ahol Te vagy. Az ÚR Jézus nevében imádkoztam ezt. Ámen.”

Ha őszintén elmondtad ezt az imádságot, akkor üdvözöllek a Mennyek királyságában! Most új testvéreid lettek az egész világon. Ez a legfontosabb döntés, amit valaha hoztál, így ne élj vissza vele! Ne menj vissza a világba! A világ a halálba vezet, de Isten örök életet ad. Minden percben úgy kell élned, mintha ez lenne az utolsó napja, perce az életednek. Ha ez a bizonyosság megérintette a szívedet, add tovább a barátaidnak, hogy ők is befogadhassák az Urat a szívükbe. Ne szalaszd el ezt a lehetőséget, hogy befogadd Jézust, mert ez lehet az utolsó!

A Pokol valóságos, én voltam ott!